

ת"פ 50493/11/10 - מדינת ישראל נגד ע ט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50493-11-10 מדינת ישראל נ' ט
בפני כב' השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד בועז ביטון

המאשימה

נגד

ע ט ע"י עו"ד מירי כהן

הנאשם

הכרעת דין

רקע ויריעת המחלוקת

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות של תקיפת בת זוג ושתי עבירות של היזק לרכוש.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 17.6.2010 במהלך נסיעה במכונית, הכה הנאשם את אשתו (להלן: **המתלוננת**) שלוש פעמים באמצעות ידו. אחת המכות פגעה בשפה של המתלוננת וגרמה לה לחבלה של ממש.

על פי עובדות האישום השני, ביום 5.5.10 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, בעקבות בילוי במסעדה במהלכו הניח בעל המסעדה את ידיו על כתפיה של המתלוננת וזו לא התנגדה. במהלך הויכוח הכה הנאשם את המתלוננת בגבה, הפיל אותה ארצה וחנוק אותה.

על פי עובדות האישום השלישי, במחצית הראשונה של שנת 2010 הגיע הנאשם לבית המשפחה וכעס על כך שיש בכיור כלים מלוכלכים. בשל כך זרק הנאשם מספר כוסות וצלחות ושבר אותם.

על פי עובדות האישום הרביעי, במהלך שנת 2009 כעס הנאשם על כך שהמתלוננת לא ענתה לטלפון כאשר התקשר אליה. בשל כך טבל הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת בכוס מים והרס אותו.

הנאשם כפר במיוחס לו ועל כן התיק נשמע. במהלך שמיעת התיק עלה, כי המחלוקת בין הצדדים מצומצמת לאישומים הראשון והשני וכי הנאשם מודה בעובדות האישומים השלישי והרביעי.

מטעם המאשימה העידו המתלוננת ובתו של הנאשם, וכן חוקר משטרה.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

ראיות הצדדים

ר ט - המתלוננת

המתלוננת העידה, ביחס לאישום הראשון, כי בילתה בארוע משפחתי בשוב מעיינות והנאשם היה אמור לאסוף אותה בסופו. במהלך הארוע המתלוננת השאירה את מכשיר הטלפון הנייד שלה בתיק ולכן לא שמעה את הנאשם כאשר התקשר אליה, אלא בחלוף מספר שעות בהן המתין לה בשער הישוב. כאשר נכנסה המתלוננת לרכבו של הנאשם, הוא עזב את המקום בכעס, מבלי לומר שלום לילדיהם ובדרך הכה אותה בפניה וגרם לה לדימום עז מהשפה. בשל החבלה נזקקה המתלוננת לטיפול רפואי והנאשם הסיע אותה למרפאה, אך המתלוננת עזבה את המרפאה מבלי שלבסוף קיבלה טיפול.

באשר לאישום השני העידה המתלוננת, כי ביום הולדתו של הנאשם בילו בני המשפחה במסעדה. במהלך הבילוי בעל המקום ניגש לשולחן וברך את בני משפחתו של הנאשם, ואגב כך הניח את ידו על כתפה של המתלוננת. הדבר הכעיס את הנאשם ולמחרת היום הוא הכה אותה, הפילה ארצה וחנק אותה בכל הכח.

מעבר לכך, המתלוננת העידה, כי הנאשם תקף אותה פעמים נוספות רבות במהלך נישואיהם, אשר לא נכללו בכתב האשום וכן סיפרה כי הנאשם נהג כלפיה באופן שתלטי וכוחני.

נ מ-ט

העדה היא בתם של הנאשם והמתלוננת. עדותה נגעה לאשומים הראשון והשלישי.

ביחס לאישום הראשון סיפרה העדה, כי בלתה יחד עם המתלוננת בארוע משפחתי. בתום הארוע הנאשם המתין למתלוננת בשער הישוב על מנת להחזירה לביתם. העדה התרשמה כי הנאשם נראה מאוד כעוס ואף אמרה לבעלה כי היא חוששת שיכה את המתלוננת (ובלשונה: "יפליק לה").

העדה התקשרה למתלוננת, אל לא היה מענה ולאחר למעלה משעה המתלוננת התקשרה אליה ואמרה כי היה לה יוכוח עם הנאשם "והוא העיף את היד בצורה כזאת שזה פגע לה בשפה וירד לה הרבה דם" (ע' 26, ש' 17-18). העדה אמרה למתלוננת שתארוז תיק ותחזור, ותיאמה עם אחד מאחיה שיאסוף את המתלוננת, וארחה אותה בביתה.

בחקירת הנגדית של העדה התחדד, כי המתלוננת לא אמרה לה שהנאשם תקף אותה, אלא "שהוא העיף את היד לכיוון הפרצוף שלה" (ע' 31, ש' 9-12).

העדה אישרה בחקירתה הנגדית כי לא ראתה מעולם את הנאשם תוקף את המתלוננת.

ביחס לאישום השלישי העידה נ כי היה מקרה בו שבר הנאשם כלי אוכל (העדה שמעה את רעש השבירה אך לא ראתה את הארוע עצמו). מהעדות עולה, כי הארוע היה בסמוך לשנת 2004.

הנאשם

ביחס לאישום הראשון העיד הנאשם, כי המתלוננת היתה בארוע משפחתי וכי תיאם איתה שיבוא לאסוף אותה בסמוך לשעה 18:00. הנאשם העיד, כי התקשר למתלוננת ולבתו נ והשתיים לא ענו ולכן המתין בשער הישוב, ורק בסמוך

לשעה 22:00 יצאו משם המתלוננת ונ. בדרך התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת בגלל ההמתנה הארוכה והמתלוננת החלה לצעוק ותקפה אותו והנאשם הגן על עצמו ואגב כך ידו פגעה במתלוננת. הנאשם אמר כי הוא סבור שידו פגעה דוקא בידה של המתלוננת ולא בפניה, אך לא חלק על כך שהמתלוננת נפגעה בשפה ודיממה ואישר כי לקח אותה לקבלת טיפול רפואי בתחנת עזרה ראשונה.

ביחס לאישום השני העיד הנאשם, כי ביום הולדתו בילה עם המתלוננת וילדיו במסעדה. במהלך הבילוי מנהל המסעדה ניגש אל שולחנם והניח את ידיו על כתפיה של המתלוננת מבלי שזו הגיבה לכך - והדבר לא היה לרוחו של הנאשם.

כאשר חזרו לבית המשפחה התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת אודות ענין הנחת הידיים והנאשם כעס על המתלוננת שאפשרה לאותו אדם לגעת בה. לדברי הנאשם, לאחר הויכוח הלך לישון והתעורר בשעה 5:00 כאשר המתלוננת הכתה אותו בפניו וגרמה לו לחבלות, הנראות בתמונות ת/5-ת/10. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת באותו ארוע בכל צורה שהיא.

הנאשם אישר בעדותו כי שבר כלים שהיו בכיור בשנת 2008 או בסמוך משום שחזר הביתה ומצא כיור עמוס כלים מלוכלכים (בהודעתו ת/1, אשר נגבתה ביום 28.6.10, אמר הנאשם שהדבר היה לפני מספר חודשים). כן אישר, כי טבל את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת בכוס מים, בסמוך לשנת 2006 או 2007, משום שכעס על כך שלא ענתה לו כאשר התקשר אליה (ובהודעה ת/1 אמר שהארוע היה לפני כחצי שנה).

דין והכרעה - אישומים ראשון ושני

שמעתי את המתלוננת, נ והנאשם והתרשמתי מעדויותיהם. לא ראיתי כי ניתן לקבוע על סמך עדותה של המתלוננת ממצאים ברורים בכל הנוגע לאישומים הראשון והשני. אבהיר, כי איני קובע שהמתלוננת שיקרה בעדותה לפני. עם זאת, מצאתי בדברי המתלוננת מספר סתירות ותמיהות, אשר גורעות גריעה ממשית ממשקל עדותה ואינן מאפשרות לקבוע לפיה ממצאים ברורים.

אפרט את הקשיים העיקריים בעדות המתלוננת:

כבישת התלונה ביחס לאישום השני:

המתלוננת תיארה בעדותה את האישום השני, כארוע חמור וקשה, במהלכו תקף אותה הנאשם באלימות, הפילה ארצה וחנק אותה בכל כוחותיו עד שהרגישה אפיסת כוחות (ע' 11, ש' 9-3). בהודעתה נ/3 אף אמרה, כי חשבה "שהסוף שלה הגיע" (נ/3, ש' 29).

הארוע התרחש לדברי המתלוננת ביום 5.5.10. ועם זאת, כאשר המתלוננת פנתה למשטרה לראשונה ביום 22.6.10, בעקבות הארוע מושא האישום הראשון, לא הזכירה את החניקה מיוזמתה (ר' נ/1). גם כאשר נשאלה המתלוננת מפורשות האם היו מקרי אלימות נוספים, התיחסה לארועים אחרים, אשר קרו לפני מספר שנים, אך לא הזכירה את ארוע החניקה.

גם בהודעתה השניה של המתלוננת, נ/2, מיום 27.6.10, לא התיחסה לארוע החניקה. כאשר נשאלה המתלוננת בנ/2 על מקרי אלימות נוספים, שוב סיפרה לחוקר על מקרים שונים אשר קרו לפני מספר שנים (ולא נכללו בכתב האישום). כאשר נשאלה המתלוננת על מקרים מהעת האחרונה מסרה, שהנאשם תקף אותה חצי שנה קודם למועד גביית

ההודעה ונתן לה מכה בגב (נ/2, ע' 3, ש' 15-20). את ארוע החניקה עדיין לא הזכירה.

המתלוננת סיפרה על ארוע החניקה רק בהודעתה השלישית, נ/3, מיום 4.7.10, כאשר נחקרה באזהרה בחשד שהיא תקפה את הנאשם באותו ארוע (וזאת בעקבות דברי הנאשם בהודעתו ת/1).

אדגיש, כי במקרה שלפני הקושי אינו בכבישת הדברים מיום הארוע ועד הדיווח עליו. תופעה מוכרת היא, שאשה מוכה משתהה עם הגשת תלונה, לעיתים שנים רבות - ואין בכך כדי לפגוע במהימנות דבריה. הקושי הוא בכך שהמתלוננת פנתה להגיש תלונה נגד הנאשם ונגבו ממנה שתי הודעות בהן התייחסה לארועי אלימות אחרים, ישנים יותר וחמורים פחות. התקשיתי להבין מדוע דוקא ארוע החניקה, שהוא מקרה האלימות החמור ביותר שמתואר בהודעותיה של המתלוננת, וגם הסמוך ביותר בזמן (מלבד הארוע מושא האישום הראשון), נשמע מפיה לראשונה רק כאשר נחקרה בחשד שהיא תקפה את הנאשם באותו ארוע עצמו. לא שמעתי מפי המתלוננת הסבר לכבישה, למרות שנשאלה על כך מפורשות בחקירתה הנגדית (ר' ע' 20 לפרוטוקול).

ענין זה מקשה עלי לקבל את דברי המתלוננת ביחס לאישום השני, ומשליך על משקל עדותה גם ביחס לאישום הראשון.

סתירות עם עדותה של נ

מעדותה של נ ביחס לאישום הראשון עלה, שהמתלוננת לא אמרה לה שהנאשם תקף אותה, אלא ש"העיף את ידו" ופגע בה. תיאור זה הוא נייטרלי, ויכול להתיישב, גם אם בדוחק, גם עם גרסתו של הנאשם, כאילו שלח ידו על מנת להרחיק ממנו את המתלוננת ופגע בה בשוגג.

מעדותה של נ עלה, כי גם לאחר הארוע לא שמעה מהמתלוננת שהנאשם תקף אותה.

המתלוננת טענה, כי הנאשם נהג בה באלימות לאורך שנות נישואיהם - אך מעדותה של נ עלה כי לא היתה עדה לאף מקרה בו נהג הנאשם באלימות, מלבד ארוע של שבירת כלי אוכל בשנת 2004.

מעדותה של נ עלה באופן ברור, כי יש בלבה על הנאשם, וכי בסכסוך שבין שני הוריה היא מצדדת באמה - המתלוננת - דבר אשר מחייב זהירות בהסתמכות על עדותה - אך גם אם אקבל דבריה של נ באופן מלא, אין בהם כדי לחזק את דברי המתלוננת, כי אם להחלישם.

הסיבה לאי קבלת טיפול רפואי

אין מחלוקת, כי במהלך הארוע מושא האישום הראשון, נחבלה המתלוננת בשפה והנאשם לקח אותה לצורך קבלת טיפול רפואי, אותו לבסוף לא קיבלה.

בעדותה הראשית אמרה שלא קבלה טיפול רפואי, משום שכאשר נכנסה למרפאה לא היתה מסוגלת להסביר שם מה קרה לה (ע' 10, ש' 13-18). מנגד, בהודעה נ/1 (ע' 1 ש' 20) אמרה שלאחר שחיכתה במרפאה שעה וחצי אמר לה החובש שהיא צריכה לחכות לרופא עוד שעתיים, ולכן החליטה ללכת.

אמנם אין מדובר בסתירה היורדת לשורשו של ענין, אך ראיתי לציין אותה לאור התרשמותי מן המתלוננת, כפי שאפרט למטה.

התרשמות ישירה מן המתלוננת

מעבר לקשיים אותם סקרתי, גם התרשמותי הישירה מן המתלוננת בעת שהעידה מקשה עלי לתת לדבריה את מלוא המשקל:

תגובותיה הרגשיות של המתלוננת בעת שהעידה, בעיקר בחקירה הראשית, נראו לי מוגזמות, ביחס לארועים אותם תיארה.

המתלוננת בכתה והתקשתה להעיד דוקא בחקירתה הראשית, כאשר נחקרה באופן עדין ומתחשב (ר' ע' 9, ש' 13, ע' 10, ש' 20, ע' 10, ש' 24, ע' 11, ש' 15 וע' 11, ש' 27). מנגד, בחקירה הנגדית לא התקשתה לדבר.

בתחילת עדותה דיברה המתלוננת בלחש ונדרש מאמץ רב לשמוע את דבריה. אך כאשר התבקשה המתלוננת להרים את קולה עשתה כן ללא מאמץ, ולאחר מכן דיברה בקול רגיל.

התרשמות מן הנאשם

עדויות של הנאשם היתה עקבית, לא נפלו בה סתירות מהותיות או תמיהות והיא עשתה רושם משכנע. לאור זאת, ראיתי לתת לדבריו משקל ממשי.

הסברו של הנאשם לאופן בו נחבלה המתלוננת בארוע מושא האישום הראשון, סביר, או לכל הפחות אפשרי, ולא נסתר בחקירתו הנגדית.

למרות העדרו של תיעוד רפואי או חזותי, הנאשם הודה בחבלה אשר נגרמה למתלוננת בארוע מושא האישום הראשון. יתרה מכך, מיד לאחר קורות הארוע, הנאשם הסיע מיד את המתלוננת לקבלת טיפול רפואי ודוקא המתלוננת היא שבחרה שלא לקבל טיפול. התנהגות זו מתיישבת יותר עם תחושת חפות של הנאשם מאשר תחושת אשמה.

הנאשם הוא שחשף מיוזמתו בהודעתו במשטרה את הארועים מושא האישומים השלישי והרביעי - ומצאתי בכך נקודה לזכותו. לא מצאתי ממש בטענת המאשימה, כי ארועים אלו מלמדים על נטייה אלימה של הנאשם ומחזקים את האישומים הראשון והשני. אכן, היזק לרכוש מהווה עבירת אלימות, אך יש הבדל גדול בין אלימות כלפי רכוש ובין אלימות כלפי הגוף.

סיכום - אישומים ראשון ושני

בסופו של יום, המעשים המיוחסים לנאשם באישומים הראשון והשני לא הוכחו ברמת הודאות הנדרשת ונותר ספק ממשי באשמתו. אשר על כן מזכה את הנאשם מאישומים אלו.

אישומים שלישי ורביעי

הנאשם הודה במיוחס לו באישומים אלו, אך בסיכומי ההגנה נטען כי מעשיו חוסים תחת הגנת זוטי דברים.

ביחס לאישום השלישי, לדברי הנאשם (ת/1, ש' 35-38), ביום הארוע חזר לביתו ומצא כי הכיור מלא כלים מלוכלכים והתרגז, ובשל כך שבר בתוך הכיור שלוש כוסות וארבע צלחות, ואחר כך ניקה את הכיור מהשברים. לדבריו לכל אורך

הארוע המתלוננת ישבה בסלון הבית וצפתה בטלוויזיה.

גרסת הנאשם ביחס לאישום השלישי לא נסתרה: המתלוננת לא התייחסה בעדותה לפרטי הארוע, מעבר לאמירה כללית. אני ער לעדותה של נ אשר על פי דבריה היה מדובר בארוע אשר גרם לה לצאת מן הבית. עם זאת, על פי עדותה של נ היא לא ראתה את הארוע אלא רק שמעה את קול שבירת הכלים. מעבר לכך, על פי עדותה של נ מדובר במקרה שהיה בשנת 2004, ואילו הארוע המיוחס לנאשם היה בתחילת שנת 2010 - ומדובר בפער זמנים אשר קשה ליישבו, המעיב על משקל דבריה. יתרה מכך, אם אקבל את דבריה של נ במלואם, מדובר בארוע אשר התיישן קודם להגשת כתב האישום.

סיכומי של דבר הוא, כי בשורה התחתונה, מבלי להקל ראש במעשי הנאשם באישום זה, הם מתמצים בשבירה של שלוש צלחות וארבע כוסות, בתוך כיור הבית, על מנת להביע את כעסו על כך שהמתלוננת השאירה כיור מלא כלים. ברור, שאין זו דרך לגיטימית לבטא כעס. עם זאת, מדובר בפגיעה ברכוש משותף, של הנאשם והמתלוננת, אשר שוויו נמוך. כמו כן, מן הראיות עולה כי הנאשם ניקה את השברים בעצמו וכי הארוע לא הסעיר את המתלוננת או פגע בה, שכן היא המשיכה לראות טלוויזיה לכל אורך הארוע.

בנסיבות אלו, ראיתי כי לנוכח מכלול הנסיבות, מדובר במעשה קל ערך, החוסה תחת הגנת זוטי דברים.

שונים הדברים ביחס לאישום הרביעי: הנאשם הודה כי טבל את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת בכוס מים, כעונש על כך שהמתלוננת לא ענתה כאשר התקשר אליה. פגיעה במכשיר טלפון נייד היא חמורה בשני מישורים: ראשית, מדובר בפגיעה רכושית ממשית. שוויו של מכשיר טלפון נייד הוא בין מאות שקלים חדשים לאלפי שקלים. מעבר לכך, הפגיעה במתלוננת חורגת מאשר שוויו של המכשיר. כאשר מדובר במכשיר טלפון חכם, הוא אוצר בחובו מידע אישי רב ויקר, אשר לא תמיד ניתן לשחזרו ואובדנו פוגע קשות בבעליו (ר' בהקשר זה ע"פ 8627/14, נתן דביר נ' מדינת ישראל). אך גם אובדנו של מכשיר טלפון "פשוט" פוגע בבעליו פגיעה החורגת משוויו הכספי הישיר של המכשיר, בשל הצורך לשחזר את המידע שבו ובשל ניתוק הקשר הזמני עם הסביבה. כמו כן, מדובר במעשה כוחני, אשר יש בו להשפיל את המתלוננת.

משכך, הנזק אשר נגרם למתלוננת בשם הפגיעה במכשיר הטלפון הנייד שלה הוא משמעותי, ואין מדובר במעשה קל ערך, כפי שנטען. גם אם אקבל דברי הנאשם, שהוא שקנה למתלוננת את מכשיר הטלפון, אין הדבר מתיר לו להשמידו, כעונש על כך שלא ענתה לשיחתו. לאור זאת, לא קמה לנאשם הגנת זוטי דברים ביחס לאישום הרביעי.

סיכום:

מזכה את הנאשם מהאישומים הראשון, השני והשלישי ומרשיעו באישום הרביעי.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ה, 20 אוגוסט 2015, במעמד הצדדים